



/ Arxiu

Segundo Bru els acusà de «vultúridos»

Entre la minoria d'esquerra i una dreta peculiar

Si la missió del grup parlamentari socialista ha estat, evidentment, la de donar suport als projectes de llei presentats pel Consell i la seua política, la de l'oposició popular i comunista tenia poques possibilitats de reeixir amb resultats concrets i havia de fonamentar-se en una estreta fiscalització de la gestió del govern valencià.

Les proposicions de llei de la dreta han resultat sovint molt peculiars: «denominació de carrers i erecció de monuments, solta de vaquetes, pensió de solidaritat, radiodifusió i televisió, control d'aliments, sanitat escolar, himne oficial, sindic de greuges, cooperació agrària, han estat alguns dels seus intents, la majoria de les ocasions fora de lloc i altres vegades més testimonials que efectius. Pel que fa a les mo-

cions, proposicions no de llei, interpellacions i preguntes al Consell, els temes agrícoles de tipus puntual, una llarga tirallonga de qüestions que interrogaven sobre partides completes dels pressupostos i una insistència malaltissa en les conegudes obsessions anticatalanistes, han caracteritzat, novament, els interessos d'una dreta valenciana poc brillant, amb tics provincianisme i una visió del fet cultural i educatiu especialment reaccionària.

Els seus parlamentaris aparentment més actius: José Cholbi, sindic del grup; Manuel Campillos, especialitzat a perseguir catalanismes; José Maria de Andrés, que ha castigat singularment el tema d'agricultura, etc... Entre els muts, entre aquells que no hi han intervingut o ho han fet molt poc, destaca un nom: el de Xavier

Casp, intel·lectual orgànic de l'anticatalanisme, que no ha trobat excuses per actuar en el ple.

Entre els «muts» del grup socialista, potser convé remarcar el noms de Leandre Picher i d'Antonio Cebrián, secretari aquest últim de la UGT valenciana.

Els diputats de la Coalició Popular han tingut una curiosa facilitat per abandonar la sala en plena sessió i indignar-se. Recordem les eixides de les senyories d'Unión Valenciana en protesta per la fonètica «catalana» d'algun diputat de les comarques del nord del país, la suspensió de les activitats del grup popular quan el conseller d'Indústria, Segundo Bru, els acusà de «vultúridos», en el transcurs d'un debat sobre el desmantellament d'AHM, al març de 1984, i l'abandonament de Campillos (el que més facilitat té

per a fugir) quan veia com eren rebutjades les esmenes del seu grup a la llei d'ordenació de l'artesania. La Coalició Popular no ha pogut, ací com en altres llocs, evitar que transcendissen sovint les seues lluites i diferències internes.

Els comunistes, d'altra banda, han fet poques preguntes, algunes interpellacions i un grapat de mocions. Els seus temes: la situació laboral d'AHM, Inapielsa i altres indústries, el patrimoni sindical, la informació sexual, els juguets violents, el subsidi d'atur... Les proposicions de llei que han presentat: sobre cooperatives i sobre el sindic de greuges.

Al capdavant, un parlament poc centrat en les grans línies de la política i la societat, amb un paper de poc protagonisme en els conflictes socials concrets i que ha oblidat bastant radicalment en la seua activitat quotidiana temes tan definitoris com la normalització lingüística i l'ecologia, per exemple. És molt curiós que cap pregunta o moció dels grups parlamentaris no haja fet referència a algun problema de discriminació o conflicte en l'ús del valencià, que ni tan sols s'haja interrogat sobre l'estat general de la qüestió, com si aquest país fos monolingüe.

El seguiment de la Llei d'Ús i Ensenyament s'ha centrat, mitjançant el folklore anticatalanista, la majoria de les vegades, en l'ensenyament. Pel que fa a l'ecologia, el problema no s'ha plantejat globalment. A penes alguna pregunta molt específica i un seguiment obligatori de la seguretat en la central nuclear de Cofrents, possibilitat, en el moment àlgid, per les denúncies d'avaries realitzades pels grups ecologistes.